

خواندن آن لاین شعر توسط ساعر

بی تو مهتاب شبی باز از آن کوچه گذشت
همه تن چشم شده، خیره به دنبال تو گشتم
شوق دیدار تو بسیز شد از جام وجودم

شدم آن عاشق دیوانه که بودم

در نهان خانه‌ی جانم، گل یاد تو در خشید
با غصه خاطره خندید، عطر صد خاطره پیجید
یادم آمد که شبی با هم از آن کوچه گذشتیم،
پرگشیدم و در آن خلوت دل خواسته گشتم،
 ساعتی بر لب آن جوی نشستیم

تو، همه راز جهان ریخته در چشم سیاهت،
من، همه محو تماثی نگاهت
آسمان صاف و شب آرام،

بخت، خندان و زمان رام

خوش‌ی ماه فرو ریخته در آب،
شاخه‌ها دست بر آورده به مهتاب

شب و صحراء و گل و سنگ،

همه، دل داده به آواز شاهنگ

یاد آید، تو به من گفتی: ((از این عشق حذر کن !

لحظه‌ای چند بر این آب نظر کن !

آب، آینه‌ی عشق گذران است

تو که امروز نگاهت به تکاهی نگران است،

بانش فردا، که دلت با دگران است !

تا فراموش کنی، چندی از این شهر، سفر کن !))

((حذر از عشق ندانم))

سفر از پیش تو هرگز نتوانم، نتوانم، نتوانم !)

یادم آمد که دگر از تو جوابی نشنیدم،
پای در دامن اندوه کشیدم، نگمسمت، فرمیدم...

روز اول که دل من به تمنای تو پرسید،

چون کبوتر، لب بام تو نشستم

تو به من سنگ زدی، من نه رمید، نه گستم

باز گفتم که تو صیادی و من آهوی داشتم،

تابه دام تو در افتم، همه جا گشتم و گشتم،

حذر از عشق ندانم،

سفر از پیش تو هرگز نتوانم، نتوانم !

اشکی از شاخه فرو ریخت

من غ حق، ناله‌ی تلخی زدو بگریخت...

اشک در چشم تو لرزید، ماه بر عشق تو خندید

رفت در ظلمت غم، آن شب و شب‌های دگر هم،
نه گرفتی دگر از عاشق آرده جسرا هم،
نه کنی دیگر از آن کوچه گذر هم....!

بی تو اما به چه حالی من از آن کوچه گذشم...!

فریدون مثیری
(۱۳۰۵-۱۳۷۹)

تو که امروز نگاهت به تکاهی نگران است،

بانش فردا، که دلت با دگران است !

تا فراموش کنی، چندی از این شهر، سفر کن !))

